

Дмитрієв Олег Михайлович

Біографія

Дмитрієв Олег Михайлович [1.7.1937, Омськ — 9.12.1993, Москва] — поет.

У 1959 закінчив факультет журналістики МГУ. Перші вірші опублікував у колективному зб. "Гуртожиток" (1961), де, крім нього, були представлені В.Костров, Д.Сухарев і В.Павлінов.

Дмитрієв починав як романтик. У своїх віршах він милується людьми справи, першовідкривачами, геологами, помітно героїзуючи їх. Незабаром лірика його знаходить епічні властивості, а герої віршів — побутове правдоподібність, зберігаючи, проте, якості, складові, як тоді говорили, "позитивний образ молодого сучасника". У студентські роки і після закінчення університету багато їздив по країні, захоплений романтикою цілини, гігантських будівництв, геологічних відкриттів, несподіваних зустрічей. На хвилі молодого ентузіазму, навіяного вітрами першої "відлиги", і народжувалися перші книги поета "Проспекти і просіки" (1963) і "Арбатские сибіряки" (1965), в яких було чимало точно схоплених, хоча і не завжди поетично осмислених замальовок з натури .

Помітною в творчості Дмитрієва стала книга "Удар по кременю" (1967), що відкривається концептуальним для поета вірш. "Я полюбив спокійну манеру ...", де він визначив подальшу лінію творчої поведінки і морально-естетичну позицію: "... цінувати слова і даремно не витратити їх". "Спокійна манера" подібна "повільно котиться річці", яка тече, "залежачи дуже мало від злив і від танення снігів". Дмитрієв відкидає суєту і дріб'язковість на користь неминущого, "вічного". Йдеться про манеру, ширше — про стиль, і його вірші аж ніяк не позбавлені ні хвилювання, ні пристрасті.

Муза Дмитрієв стала суворіше. Поет, переборовши тягу до романтичних абстракцій, заглянув в забуті куточки життя і висвітлив їх променем поезії. Як би заново побачив він і міську околицю, і базари, і руйнується будинок на Арбаті, пронизливо відчувши нищівні наслідки настання цивілізації на природу: "До стовбура притулившись плечем, / Стою я, затисну рясь від болю, / Неначе мечем розсічений, / Межею асфальту і поля ".

У 1960-і Дмитрієв переживає загальне для поетів його часу гостре потяг до природи, що носило у нього сентиментальну забарвлення. Втім, від інерції "радянського руссоїзму" його рятувало почуття гумору: "вивчити назви кольорів, / Буду трави кликати по іменах! / Хтось посміхнеться — я готовий / Бути смішним як на наш час! "(Зб. " Влітку на землі ", 1970).

Проте, Дмитрієв — поет міста, його поезія увібрала в себе ту суму досвіду, яка пов'язана з Москвою. "Повернення в місто" — це і тема віршів, і метафора, що розкриває кращі порухи душі Дмитрієва. Він ділиться з читачами спогадами про стару Москву, "про будинок з мезоніном / Під дахом мереживний!", Розмірковує про те, що ж буде дорожче новим поколінням москвичів — "Особняк столітній / Іль вежа в сто

вікон?" ("Нова Москва") . У зрілої людини свій погляд на оновлену Москву, він може викликати в своїх спогадах її старий вигляд, наприклад, Суворовський бульвар, як в однойменному вірш .: "І там сьогодні, без вина хмеліючи, / Я в жовтих листках, в зливах і в снігу / За блакитний від сутінків алеї / Назустріч русявою дівчинці бігу ". Поет не заперечує проти з'явився тут тунелю, в якому "... авто ховаються. / І знову з темряви є на світло ... ". Він приймає це як неминучість змінюється життя і, звертаючись до Москви, вигукує: "О, насолода — / Твою досягнути красу: / Старовинних будівель возродженіє, / Будов нових висоту!".